Η διαφορά της Ελλάδας με την Ιταλία δεν οφείλεται μόνο στο μέγεθος αλλά και στο πλεόνασμα σοβαρότητας που διαθέτει η πολιτική σκηνή της γειτονικής χώρας σε σχέση με το δικό μας τσίρκο

Δεν χρειάστηκε κόπος αλλά τρόπος. Και οι Γερμανοί, όπως έχασαν στο 90΄ από τους αδύναμους φαινομενικά Νοτιοκορεάτες στο Μουντιάλ, έχασαν και στο 90΄ της Συνόδου Κορυφής για το Μεταναστευτικό από έναν επίσης αδύναμο φαινομενικά, γλυκομίλητο και μικροκαμωμένο Ιταλό καθηγητή Νομικής, που λίγο πριν από το σφύριγμα της λήξης τούς έβγαλε από τα αποδυτήρια το βέτο.

Δεν έχουν μάθει να χάνουν οι Γερμανοί, ούτε οι σημερινοί ούτε οι παλιότεροι. Ειδικά από αδύναμους τους οποίους περιφρονούν και απαξιώνουν. Γι' αυτό, αν θέλετε την προσωπική μου εκτίμηση, το σκληρό μάθημα που έδωσε προχθές η ιταλική κυβέρνηση «ολίγων ημερών» στην μπαρουτοκαπνισμένη καγκελάριο Μέρκελ σύντομα θα πληρωθεί με το ανάλογο νόμισμα.

Είναι πολύ δύσκολη η μάχη την οποία αποφάσισαν να δώσουν οι νέοι Ιταλοί ηγέτες, που, για να μην κρυβόμαστε πίσω από τις λέξεις, είναι ο εξής ένας: Ο οδοστρωτήρας της αντισυστημικής ιταλικής Δεξιάς Ματέο Σαλβίνι, ο οποίος σε διάστημα λίγων εβδομάδων ξαπόστειλε σε ξένα λιμάνια τα… πλοία της αγάπης με τους επαγγελματίες διακινητές των γερμανικών ΜΚΟ, υποχρέωσε τον Μακρόν να ζητήσει συγγνώμη στην Ιταλία, προφήτευσε πιθανότητα διάλυσης της (γερμανικής) Ε.Ε. μέσα στον επόμενο χρόνο και, στο τέλος, έστειλε διαβασμένο τον καθηγητή Κόντε να τα κάνει λαμπόγυαλο στη Σύνοδο Κορυφής.

Ο Σαλβίνι, που μέσα σε χρόνο ρεκόρ είδε τη δημοτικότητά του να διπλασιάζεται, παίζει σκληρό ιταλικό κατενάτσιο. Κυρίως όμως, σε αντίθεση με τους δικούς μας γελωτοποιούς, δείχνει ότι αυτά που λέει τα εννοεί. Γι' αυτό προς στιγμήν το Βερολίνο έκανε πίσω. Σάστισε. Η Ιταλία δεν προσφέρεται για εύκολες καρπαζιές όπως η Ελλάδα του Αλέξη, του Κυριάκου και της Φώφης.

Σάστισε λοιπόν η Γερμανία, πήραν αέρα τα πανιά του Σαλβίνι, αλλά τα πάντσερ είναι βέβαιο πως θα αντεπιτεθούν. Και δυστυχώς το έδαφος είναι ναρκοθετημένο για τις δυνάμεις της μαχητικής ιταλικής Δεξιάς. Οι Γερμανοί έχουν διαβρώσει κατά τέτοιο τρόπο τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, που είναι αδύνατον κάποιος να τους αντιπαρατεθεί μέσα από διαδικασίες συμβουλίων κορυφής και πολυδαίδαλων γραφειοκρατικών οργάνων όπως η Κομισιόν. Είναι σαν να παίζεις στο δικό τους γήπεδο και με πιασμένο τον διαιτητή. Οπότε μάλλον θα συμβεί αυτό που έλεγε ο Γκάρι Λίνεκερ…

Τουλάχιστον όμως η Ιταλία δίνει τη μάχη με αξιοπρέπεια. Και εθνική αυτοπεποίθηση. Αφήστε που στο τέλος μπορεί να το κάνει και… Κούγκι. Πραγματικό Κούγκι, όχι σαν αυτό του Τσίπρα και του Καμμένου που έπαιζαν stratego με τον… στρατηγό Μπαρούφα.

Η διαφορά αυτή της Ελλάδας με την Ιταλία δεν οφείλεται μόνο στο μέγεθος, όπως μπορεί εύκολα να σκεφτείτε. Οφείλεται και στο πλεόνασμα σοβαρότητας που διαθέτει η πολιτική σκηνή της γειτονικής χώρας σε σχέση με το δικό μας κοινοβουλευτικό τσίρκο. Οπως επίσης και στο έλλειμμα κάστας ξενοδούλων με… ευρωπληξία που στην Ελλάδα δυστυχώς περισσεύουν.

Αυτοί οι δεξιοί λαϊκιστές, εθνικιστές, τυχοδιώκτες (και δεν ξέρω τι άλλο τους προσάπτει ο νηφάλιος… Κυριάκος) της Ιταλίας επέλεξαν μέσα από εξαιρετικά ώριμες διαδικασίες έναν καθηγητή για να τους εκπροσωπήσει. Ξεπέρασαν με μαεστρία το παρ' ολίγον πραξικόπημα του φιλογερμανού προέδρου Ματαρέλα και έκαναν πρωθυπουργό τον Κόντε κυριολεκτικά από το πουθενά.

Μόνο που ο Κόντε, παρά το μπόι που του λείπει, δεν είναι Βαρουφάκης. Ούτε και καθηγητής-τζουτζές σαν κάτι δικούς μας -ονόματα δεν λέμε-, που φιλοτέχνησαν τον «ευρωπαϊκό μονόδρομο» της Ελλάδας και σήμερα παριστάνουν τα σφουγγαρόπανα των δανειστών.

Γι' αυτό και στην προχθεσινή σύνοδο η Ιταλία πήρε αυτά που απαίτησε: Καμία υποχρέωση να υποδέχεται πρόσφυγες, καμία «επιστροφή» στο έδαφός της βάσει ποσόστωσης ως «πρώτη χώρα υποδοχής», οργανωμένες βάσεις υποδοχής για μετεγκατάσταση, δημιουργία hot spots σε… πρόθυμες τρίτες χώρες, κονδύλια για τα κράτη της Β. Αφρικής με στόχο την ανάσχεση των μεταναστευτικών ροών. Στην πράξη δηλαδή, με τη βοήθεια και των χωρών του Βίζεγκραντ, πέτυχε την ντε φάκτο αναθεώρηση του «Δουβλίνου».

Οσο για την Ελλάδα, αφήστε το καλύτερα. Μέσα από τα διεθνιστικά στερεότυπα περί αλληλεγγύης και ανθρωπισμού, ο Αλέξης δεσμεύτηκε να κάνει ακόμη ένα χατίρι της θείας Μέρκελ και να μας βάλει στο γκρουπ των «προθύμων». Στις χώρες δηλαδή εκείνες που μπορούν, σε εθελοντική βάση, να υποδεχτούν ακόμη λίγους μετανάστες. Οσους δηλαδή περισσεύουν στη Γερμανία…

Από τον Γιώργο Χαρβαλιά

Αναδημοσίευση από: dimokratianews.gr